

телство става още по-упорито въ отказитѣ си на Ромъния, то си служи въ това упорство и съ доводитѣ на дипломатитѣ отъ централния съюзъ. Пропастъта между Ромъния и България не се попълва, обаче, недоразуменията между Русия и България се засилватъ.

На 18 мартъ (вх. № 1421) д-ръ Даневъ телеграфира отъ Петербургъ, че посланицитѣ отъ тройния съюзъ виждали, че България ще бжде крайно ощетена. Ако голѣми държавни съображения сж наложили на централния съюзъ и той да иска вече отъ насъ да дадемъ земи на Ромъния, съюзътъ се билъ загрижилъ за наша компенсация: ето Солунъ и областъта на югоизтокъ, която е българска и географски и стопански. Централниятъ съюзъ съ широка ржка ни отстъпва тия земи, но... Русия не ги давала. Ето единъ новъ опитъ, за да се възбуди нашиятъ политикъ срещу държавата, която той счита за покровителка.

На 22 мартъ (№ 749) м-ръ председателятъ телеграфира въ Петербургъ, че австро-унгарскиятъ пълномощенъ министръ му прочелъ едно съобщение отъ графъ Бертолдъ, какво Австрия работѣла да се удовлетвори България срещу отстъпкитѣ на Ромъния и поради това протоколътъ на Петербургъ не трѣбвало да влиза въ сила, докато не станатъ известни тия компенсации. Какви ще бждатъ тия компенсации и кой ще трѣбва да отстъпи, не се казва, обаче, ясно е, че Австрия дава да се разбере, че ще иска да ни се даде спорната зона. М-ръ председателятъ веднага заповѣдва да се работи въ този смисълъ предъ Сазонова и да не се решава ромънския въпросъ преди сключването на мира и преди да се узнае кой какво ще получи отъ завладяната областъ. Австро-Унгария бѣше извънредно щедра, когато ни обещавахе земи, които се намиратъ въ чужди ржце и искаше да използва изключителния психологиченъ моментъ, когато страната ни се вълнуваше отъ поведението на Ромъния. Австрия искаше да ни убеди, че предпочита България предъ Ромъния, като иска даже да се отложи даванетоъ български земи на Ромъния, до като България не получи цѣла Македония. Въ сжщностъ, това бѣ единъ новъ опитъ да се настрои България още повече срещу Русия, която непрестанно ни съветваше да свършимъ по-скоро съ компенсирането на Ромъния.

Въ този деликатенъ моментъ отъ българо-ромънския споръ, Бертолдъ се явява съ единствената задача да засили упорството на България, която трѣбва да постави на руската дипломация въпроса: а какво ще ни се даде срещу Силистра? Ето даже Австрия ни обещава Солунъ и хитерланда.

Презъ последната половина на мартъ и втората на априлъ австро-германската политика спрямо България имаше една конкретно поставена задача: да убеди нашето правителство, че тя не носи никаква отговорностъ за това, което Русия е решила или ще решава, че отстъпването на Силистра отъ страна на България е една чисто руска идея. И, по такъвъ начинъ, България трѣбваше да повѣрва въ историческата и психологическа несъобразностъ, че Русия е, която я изоставя въ единъ отъ най-сериознитѣ моменти на нейното съществуване, когато централниятъ съюзъ стои отявлено къмъ нашитѣ интереси: Силистра не трѣбва да се отстъпи, а, ако тя бжде пожертвувана, не трѣбва да се предава докато се не компенсира България.

На 13 априлъ виенскиятъ пълномощенъ министръ телеграфира (№ 170), че баронъ Макио му съобщилъ, че всички благоприятни изгледи да се даде Солунъ на България не сж пропаднали. Но България трѣбва да направи съ Ромъния една спогодба приятелска и силна. Характерътъ на тази спогодба е изтъкванъ много често отъ австрийската дипломация и той сочи пътя къмъ централния съюзъ.

Тия внушения идватъ и отъ друга страна. На 26 априлъ нашиятъ бѣлградски пълномощенъ министръ телеграфира, че австрийскиятъ пълномощенъ м-ръ въ Бѣлградъ му казалъ: „Ромънскиятъ кралъ повече отъ всѣкога ще слуша съветитѣ на Виена, а тия съвети не могатъ да преследватъ друга цель, освенъ тѣсното сближение между Турция, Ромъния и България. Това сближение, което отговаря на австрийскитѣ интереси, ще се погледне съ добро око отъ Австрия и отъ съюзницитѣ ѝ“. (Тел. № 349).